

Toch trok het Simon vaak om de sfeer van het ongerepte oude; zooals het hier thans nòg was, zoo was het er ook een eeuw geleden wel; de zware dom van de koepelkerk stolpte daar hoog boven de brokkelige muren; daaromheen spiraalde overal rook uit de omhoog gerekte armen der scheeve en kromgetrokken schoorsteenen; kruinen van oude boomen staken goudgeel op uit die verstarde krioeling van roode steenmuren, pannedaken en zwarte windwijzers; over alles stond het dampig blauw van den herfstmorgen.

Rechts, aan de overzijde van de vest met zijn rimpeloos water, lag de boog van den meeloopenden Singel en daarachter de horizonlooze weelderigheid van het eiland, verzonken in den grijspaarsen najaarsnevel.

Bij de Koepoort gekomen, stapte Simon met vasten tred de laagte in naar het rustieke bruggetje, hetwelk naar den Singel voerde, doch vlak voor het bruggetje bedacht hij zich nog, maakte plots een armzwaai, liep langs het aansluitende pad in de andere richting weer naar boven.

Links op het Molenwater zag hij, wat eenzaam en nietig in de ruimte van het groote wijde vlak een paar streepen soldaten exerceeren, en hij hoorde een commando als een hoog en zinloos geschreeuw.

Dan betrad hij het volgende bolwerk, dat sierlijk onderhouden, zwaar deftig begon, als de opgang naar een aanzienlijk buiten.

Een tiental schreden verder had hij over de vest heen al dadelijk een vrijen blik op het huisje van mevrouw Leenbach; het stond daar aan den overkant klein en knus als een miniatuur kasteeltje van roode baksteen, temidden van een tuintje, waarin Simon uit de verte nog de asters en herfstseringen zag bloeien.

Hij gaf er zich niet geheel rekenschap van, wat hem eigenlijk had doen besluiten om, in stede van op den singel, dus vlak er langs, hier op het bolwerk met het breede water van de vest er tusschen, het huisje voorbij te gaan.

Doch, zooals hij gisteren in zijn mijmerend kijken naar den plafond-hemel plots een jeugd-sensatie onderging, zoo herleefde nu weer in hem de zacht heerlijke en toch wat schrijnende, want diep-in vernederende schroom van zijn jongensjaren, toen zijn adoraties maar al te vaak in onvermoede schuchterheid onopgemerkt bleven door de voorwerpen van zijn aanbidding.

Maar er was in zijn jeugd in Middelburg nu eenmaal die streng puriteinsche zede, welke er een doodzonde van maakte, zoo een meisje van goeden huize het zou wagen ergens buiten met een aanbidder te gaan wandelen; er waren de partijtjes, de diners, de bals, waarbij een hofmakerij mogelijk was, onder het goedkeurend oog der ouders.

Maar hetgeen daar buiten geschiedde was onbehoorlijk, dermate onvoegzaam, dat zelfs een poging om het meisje er toe over te halen